

Thorsten Brinkmann 'Flying Shells' 5 september – 30 oktober 2021

Een van de basisbegrippen in het werk van Thorsten Brinkmann is het principe van omkering, herwaardering en herinterpretatie van de dingen. Ook zijn nieuwe werken stellen weer de vraag naar de waarheid van de wereld der dingen. Zijn die wat ze lijken, of zijn ze altijd ook iets anders?

Penselen worden cactussen, planken verre horizonten, schelpen worden wolken. Niets is wat het lijkt, en toch is alles wat het is. In Brinkmanns nieuwe werk keren de betekenissen van de dingen zich tegen zichzelf. Maar tegelijkertijd zijn ze wat ze zijn of wat ze waren. Gevonden voorwerpen, bezinksels van onze cultuur van elke dag, krijgen op surrealistische, romantische en dadaïstische wijze een nieuwe betekenis. De dingen lijken de betekenis van waarheid en waarde steeds opnieuw in vraag te stellen.

Twee naast elkaar geplaatste oude planken vormen een horizon. Het diepteperspectief, de overeenkomstige dwarsdoorsnede, vastgelegd met een camera, de kleurencombinatie van de planken – samen creëren ze een landschap of een zeegezicht dat een zekere indruk van afstand geeft. Die illusie van uitgestrektheid wordt gecombineerd met gevonden voorwerpen die van tijd tot tijd boven de horizon lijken te zweven, als raadselachtige hallucinaties. Andere keren lijken ze zich in de verte te bevinden, hoewel ze duidelijk vooraan in het beeld hangen. Hun kleur of vorm, of de herinnering die ze oproepen, duwt ze in die richting. Aan de ene kant zijn het slechts gevonden fragmenten die een zekere figuratieve kwaliteit bezitten; aan de andere kant blijken het ineens regenbogen aan de horizon. Een banale kras op het zwartgeblakerde paneel wordt de staart van een voorbij schietende komeet. En wat normaal gezien een schelp is in de zee, verandert hier, op deze plank, in een wolk.

Sommige van de voorstellingen zouden een verwijzing kunnen bevatten naar Yves Tanguy en diens mysterieuze beelden van de horizon. Het is moeilijk te zeggen wat we precies moeten zien in de "lichamelijke" vormen aan Tanguy's horizon. Diezelfde dubbelzinnigheid duikt op in de werken van Thorsten Brinkmann. Eenvoudigweg door dingen samen te brengen en te combineren, ontstaan verrassende nieuwe betekenissen. De waarheid is complex en vol tegenstrijdigheden.

Deze beelden van verlangen wortelen heel erg in de traditie van de romantiek, die het alledaagse leven probeerde te romantiseren. Je zou ze ook "Seescapes" of "Zie-gezichten" kunnen noemen, waarbij je de betekenis ontleent aan "seascapes" ("zeegezichten"), maar met een vette knipoog naar "to see" of "zien". Want dit is uiteindelijk de vraag die eruit oprijst : is het wat we erin zien of is het wat het is? Een schelp is niet alleen een schelp; het is ook een wolk. Altijd.

Thorsten Brinkmann (°1971) leeft en werkt in Hamburg.

Hij studeerde aan de Hochschule für Bildende Künste Hamburg, bij Prof. Bernhard Johannes Blume en Prof. Franz Erhard Walther.

Zijn werk is vertegenwoordigd in gerenommeerde collecties zoals: Museum der Moderne, Salzburg; Hamburger Kunsthalle; Kunsthalle zu Kiel; Fotomuseum Winterthur; Gemeente Museum Den Haag; LWL Münster; Museo Nacional de San Carlos; Falckenberg Collection, Hamburg; Hamburger Museum of Modern Art, Hamburg; Landesmuseum für Kunst und Kulturgeschichte, Münster; Kunsthalle Bremerhaven; Städtische Galerie Delmenhorst; Mont Blanc Collection.